

ปจฉาวิสัชนา

เนื่องจากวิทยาศาสตร์การแพทย์ได้เจริญก้าวหน้าไปมาก หากที่แพทย์แต่ละท่าน จะรู้หมดทุกอย่าง จุฬาลงกรณ์เวชสารจึงเปิดหน้าปจฉาวิสัชนาขึ้นเพื่อบริการเพื่อนแพทย์ทุกท่าน เชิญส่งปัญหาข้อข้องใจทางการแพทย์มายังผม แล้วท่านจะได้อ่านคำตอบจากผู้รู้ในสาขาวิชานั้น ๆ เชื่อว่าจะช่วยคลายปัญหาของท่านได้ ถ้าไม่ต้องการลงชื่อจริงโปรดให้นามแฝงมาด้วย

ชาญ โพนกุล

ถาม

สมัยผมเป็นนักเรียนแพทย์เคยตรวจแต่คนไข้ที่มีอาการหนัก หรือไม่ก็ตรวจผู้ป่วยจริง ๆ พอออกมาเป็นหมอมักมีคนมาให้เขียนใบรับรองแพทย์มากมาย ผมอยากจะเรียนถามว่า ในการเขียนใบรับรองแพทย์เราต้องตรวจละเอียดแค่ไหน

ตอบ

คำถามนี้ผมขอตอบโดยอาศัยความเห็นของ น.พ. วิฑูรย์ อังประพันธ์ คราวมาอภิปรายเรื่องปัญหาเวชปฏิบัติทั่วไป (ร.พ. จุฬาลงกรณ์ 11 ก.ค. 16) การออกใบรับรองแพทย์เราต้องแน่ใจว่าไม่มีโรคต่าง ๆ เหล่านี้ คือ

1. วัณโรคในระยะติดต่อ
2. โรคเรื้อน
3. โรคเท้าช้าง
4. ดิซยาเสปติดให้โทษ
5. โรคพิษสุราเรื้อรัง

6. ไม่ทุพพลภาพไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

ข้อแรก วัณโรคในระยะติดต่อจะรู้ได้เมื่อพบเชื้อในเสมหะ ที่คลินิกคงทำไม่ได้เพราะฉะนั้น ถ้าคนไข้บอกว่าไม่มีอาการไอไม่มีเสมหะให้ตรวจเราก็คัดวัณโรคระยะติดต่อออกไปได้ การตรวจร่างกายอาจจะไม่ได้อะไร ส่วนมากไม่ถ่ายภาพรังสีซึ่งอาจพบมีจุดก็ยังไม่เป็นไร

โรคเรื้อนก็เช่นเดียวกันจะวินิจฉัยได้ต้องพบเชื้อ ในรายที่เป็นหูหนวกแล้วคงวินิจฉัยไม่ยาก แต่ในรายเป็นน้อยๆ คงลำบาก ต้องอาศัยถามประวัติอาการชา ถ้าคนไข้บอกไม่ชาก็คงไม่เป็นโรคเรื้อน ตรวจคงไม่พบอะไร จะเอาเข็มจิ้มที่ตัวคงไม่ไหว และไม่รู้จักตัดชันเนอที่ไหนไปตรวจ

โรคเท้าช้างส่วนมากเป็นจนเท้าโต ถ้าเห็นคงจะวินิจฉัยได้โดยไม่มีปัญหา